

Efter modtagelsen af en eftersøgning iværksætter politiet uden ophold den undersøgelse, der er nødvendig for at afgøre, om betingelserne for udlevering er opfyldt, jf. § 18 b, stk. 1. Bortset fra § 18 c, stk. 1, der giver mulighed for at fravige specialitetsreglen i udleveringslovens § 10, er det de almindelige betingelser for udlevering i lovens kapitel 2, der finder anvendelse.

Efter § 18 b, stk. 2, 1. pkt., finder reglerne i §§ 13 og 14 tilsvarende anvendelse. Det indebærer, at der til fremme af undersøgelsen og for at sikre udleveringen kan iværksættes anholdelse, legemsindgreb, ransagning og beslaglæggelse mv. efter retsplejelovens regler. Det indebærer endvidere, at der, når der iværksættes undersøgelse i medfør af § 18 b, stk. 1, skal beskikkes en forsvarer for den, der søges udleveret, medmindre den pågældende selv vælger en forsvarer. I øvrigt finder reglerne i retsplejelovens kapitel 66 om beskikkelse og valg af forsvarer tilsvarende anvendelse.

Efter § 18 b, stk. 2, 2. pkt., skal en varetægtsfængsling som udgangspunkt ophæves, såfremt en formel anmodning om udlevering ikke er modtaget senest 30 dage efter anholdelsen. Retten kan dog i særlige tilfælde forlænge denne frist.

Fristen for varigheden af varetægtsfængsling, iværksat på grundlag af en eftersøgning, skal ses i sammenhæng med forbudet i 1957-konventionens art. 16, stk. 4, mod at udstrække en foreløbig fængsling ud over 40 dage, regnet fra anholdelsesdagen. Har den anmodede stat ikke inden dette tidspunkt modtaget en formel anmodning om udlevering, jf. 1957-konventionens art. 12, skal den pågældende løslades.

Som nævnt ovenfor er det efter § 18 c, stk. 1, en betingelse for udlevering efter den forenkledede procedure, at den, der ønskes udleveret, i et retsmøde meddeler samtykke til udlevering. Hvis den pågældende ikke samtykker til udleveringen, behandles sagen efter reglerne i kapitel 3. Efter bestemmelsen kan den pågældende endvidere meddele samtykke til, at specialitetsreglen i § 10, nr. 1, fraviges, således at den pågældende kan drages til ansvar og udleveres videre til en tredje medlemsstat for andre strafbare handlinger begået før udleveringen end den, der sker udlevering for. Retten skal vejlede den pågældende om følgerne af samtykke.

Hvis den pågældende meddeler samtykke til udleveringen, skal sagen forelægges Justitsministeriet med henblik på tilladelse til udlevering efter den forenkledede procedure, jf. § 18 c, stk. 2, 1. pkt. Bestemmelsen indebærer, at udlevering kan nægtes, uanset at den berørte person har meddelt samtykke, såfremt det

findes betænkeligt at gennemføre udlevering på det foreliggende grundlag.

Finder justitsministeren, at betingelserne for udlevering utvivlsomt er opfyldt, kan udlevering iværksættes umiddelbart af politiet, jf. § 18 c, stk. 2, 2. pkt. Meddeles der ikke samtykke til udlevering, skal den anmodende stat underrettes herom med henblik på at få lejlighed til at fremsende en formel anmodning om udlevering.

For at sikre udleveringens gennemførelse fremgår det af § 18 d, at de i retsplejelovens kapitel 69 om anholdelse og kapitel 70 om varetægtsfængsling omtalte retsmidler kan anvendes. Fængsling, som er sket i medfør af denne bestemmelse, skal ophæves, hvis udlevering ikke har fundet sted inden 20 dage efter justitsministerens beslutning om udlevering. I særlige tilfælde kan retten dog forlænge denne frist. Endvidere finder § 18 om overgivelse af beslaglagte genstande mv. til den anmodende myndighed tilsvarende anvendelse.

2.5. Andre bestemmelser

Endelig indeholder udleveringslovens kapitel 4 (§§ 19-23) en række andre bestemmelser om efterlyste personer, videreudlevering, transit, mv.

Udleveringslovens §§ 11 og 12 indebærer, at der ikke kan indledes en nærmere undersøgelse af en anmodning om udlevering, før den i henhold til § 11, stk. 2, nødvendige dokumentation foreligger. Efter udleveringslovens § 19 kan der imidlertid efter omstændighederne foretages foreløbig anholdelse, varetægtsfængsling, legemsindgreb, ransagning og beslaglæggelse, såfremt den berørte person er efterlyst af myndighederne i den anmodende stat som sigtet, tiltalt eller dømt for en strafbar handling, der må antages at kunne begrunde udlevering efter udleveringsloven. De nævnte foranstaltninger skal imidlertid som udgangspunkt ophæves, såfremt anmodning om udlevering, jf. § 11, ikke er modtaget senest 30 dage efter anholdelsen.

§ 19 om foranstaltninger i anledning af en efterlysning har i forhold til andre EU-medlemsstater alene praktisk betydning i de tilfælde, hvor udleveringssagen er indledt uden nogen forudgående anmodning om udlevering i medfør af § 18 a. I de tilfælde, hvor udleveringssagen indledes i medfør af § 18 a, vil frihedsberøvelse i stedet ske med hjemmel i § 18 b, stk. 2.

Efter § 20 kan justitsministeren efter anmodning tillade, at specialitetsreglen i § 10 fraviges, således at en person, der er udleveret, underkastes strafforfølgning eller straffuldbyrkelse eller udleveres videre til tredje-